

Dívka, která se otáčela za sluncem

Slunečnice. Květina otáčející se za sluncem. Krásná a elegantní.

Dívka, o které Vám chci vyprávět, byla jako slunečnice. Mohlo by se zdát, že mezi ostatními nijak nevynikala, přesto však byla výjimečná. Milovala život a s každým paprskem slunce, který na ni dopadal, se toužila podělit s ostatními. Po světě jezdila na kole a do vlasů si vplétala drobné, barevné květy. Když pršelo, tančila mezi kapkami deště a když zapadalo slunce, kreslila křídou na chodník. O svůj milý úsměv a životní energii dělila se s každým, komu se jí poštěstilo potkat.

Zachraňovala nalezená koťátka. Kupovala jídlo bezdomovcům. Chodila za pacienty na návštěvy do nemocnice, a když bylo venku hezky, brala je na procházky. Pracovala s postiženými, venčila psy z útulku, doučovala děti z dětského domova. Pořádala sbírky pro zvířata. Proč? Protože chtěla, protože mohla. Bez nároku na odměnu, pouze pro svůj dobrý pocit. Pro vlastní uspokojení smyslu svého života.

A ve chvíli, kdy se zdálo, že se vyhřívá v těch nejteplejších paprscích svého slunce, stalo se něco nečekaného. Zamilovala se. Tenkrát měla pocit, že již poznala mnoho podob lásky, přesto však byla překvapena tím, jak moc ji právě takhle zasáhla. Byla to bezpodmínečná láska, oddanost a touha (k) někomu patřit. Byl to ten proslulý pocit motýlků v břiše a ztráta pevné půdy pod nohama. Rozkvetla s ním. Všechnu tu energii, kterou v sobě měla, teď mohla soustředit k jednomu jedinému člověku, který se jí stal celým světem. Nikdy nebyla šťastnější. Nejednou ji však také napadlo, že tohle štěstí, takhle neskutečná láska k přítomnému okamžiku, který právě prožívá, je odměnou za ty dobré skutky, které v minulosti vykonala.

A pak se začala stahovat mračna. Problémy, hádky, křik, pláč. Nekonečný kolotoč okamžiků, kdy si jen ze srdce přála být chvíli sama. Najednou už nebylo za čím se otáčet, slunce bylo pryč. Nebylo žádných dobrých skutků, žádné radosti, žádného štěstí. Co když prostě neumí být šťastná? Je to v ní? Existovalo vlastně někdy nějaké slunce? Je tohle ten život o kterém snila? Bude jednou zase takovou, jakou byla kdysi? Jde vůbec zapomenout, když nemůže odpustit?

Všechno se sesypalo jako domeček z karet. Jen těžko se pokoušela o úsměv, kolo zůstávalo stát ve sklepech a květiny do vlasů již dávno vyhodila. Nadšení, energie, chuť do života i víra v jakousi karmu se s posledním západem, kdy se s ním naposledy rozloučila, vytratila. Možná prostě není jen dobrých konců a láska nikdy není napořád.

V tu chvíli se ale slunce nad nebohou dívenkou slítovalo. Když se sama kdysi o jeho paprsky tak ráda dělila, proč by se teď svět nemohl podělit s ní? A tak se tentokrát všechny ostatní slunečnice podělily s tou, která to potřebovala nejvíce. Možná osud, možná karma, ale právě v tuto chvíli se dívce vrátila víra. Začaly se dít neskutečné věci. Lidé, kterým kdysi pomáhala ji obestoupili a utvořili kolem ní záchranný kruh. Vlili jí do žil novou energii, radost a především další lásku. Bezpodmínečnou lásku k životu. A potom to do sebe všechno zapadlo.

Celý náš život je jednou velikou lekcí. Někdy se to prostě stane. Někdy se špatné věci v našem životě semelou tak strašně rychle, že si ani nestihneme všimnout, jak rychle semlely nás. A asi aby k nám život nebyl tak krutý, začnou se najednou dít věci, které nás donutí se zase postavit na nohy a pokračovat dál. Možná zklamání z lásky nebylo to, co by si dívka přála, možná ale bylo přesně tím, co potřebovala. Lidé se rozcházejí každým den, a i když je to často těžké, ve většině případů je to tak správně. A každé důležité rozhodnutí, každé prožité zklamání či smutek nás učiní silnějšími. Každé takové rozhodnutí nám umožní si uvědomit, že na světě nejsme nikdy na nic sami. Uvědomíme si sílu rodiny, sílu přátel, sílu lidí, které jsme možná do této chvíle nechtěně přehlíželi. Uleví se nám společně s vědomím toho, že děje-li se teď něco špatného, brzy musí zase přijít to dobré.

Dívce, která se otáčela za sluncem se vrátila část slunečních paprsků, o které se kdysi dělila. Zase pomalu rozkvétala. Rozhodla se vrátit ke svému původnímu životu a najít v něm to co jí tolik naplňovalo.

Dívka, o které jsem Vám vyprávěla je jako slunečnice. Může se zdát, že je vlastně obyčejná, není to ale tak úplně pravda. Miluje život a stále se mile ráda dělí s ostatními, jenom už trochu dospěla. Teď už ví, že chce žít v lásce, ve které člověk člověku nepatří, protože člověk nemůže člověka vlastnit.

Ví, že ačkoli se jí za žádný její dobrý skutek nedostane žádné hmotné odměny, učiní ji šťastnou.

Možná trochu utopicky, ale stále ještě věří, že jednou lidé dospějí k vědomí toho, že my- jako jedinec jsme ve skutečnosti MY- jako celek. Každý z nás je jeho součástí, přičemž si vzájemně, často nevědomky, nastavujeme zrcadla. V každém koho potkáme, najdeme vždy kus sebe. Budeme-li tedy dělat drobné maličkosti, které lidi potěší, možná se také začnou chovat vlídněji k ostatním a spustí tak vlnu toho, co nám v dnešní době ještě trochu schází - přátelství a vstřícnost mezi všemi lidmi světa.

Uvědomila si, že lidé na světě řeší daleko závažnější problémy než nešťastnou lásku.

Problémy, o kterých se jí nikdy ani nesnilo. A nad tím by se mělo doopravdy přemýšlet. Došlo jí, že hodnotíme lidi a stejně tak jsme i my jimi hodnoceni. Sledujeme nové trendy, výstřelky a vymoženosti moderní doby, které nás ale i přes jejich vlastnění neučiní šťastnými.

Teď třeba budeme mít největší auto, nejluxusnější byt, nebo nejdražší oblečení a budeme středem pozornosti, ale do budoucna nám to nepřinese nic, na co bychom mohli být hrdí. Nic, čím bychom napomohli obecnému pocitu štěstí.

Zůstala u konání dobra i malování na chodník, neboť se stala učitelkou v mateřské škole.

Především ale přišla na to, že všechno dobré, co v životě vykonáme se nám vrátí ve chvíli, kdy to budeme nejvíce potřebovat. Stačí pouze být. Předem se nestrachovat z toho, jak složitý a těžký život musí být, když vidíme všechny ty problémy, strasti a utrpení okolo nás. Dovolme si být konstantně šťastní a pomozme tomu, aby mohli být šťastní i lidé okolo nás.

Pojďme do toho všichni společně. Každý z nás se teď může stát slunečnicí, která se bude o své paprsky dělit. Každý z nás se teď může stát dívkou, která se otáčela za sluncem a už nikdy více nepochybovala o jeho existenci...